

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μεταστύμε χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐνηκάνοσα πέπτε,
τά μουστύμε κ' ἐν κουρετέται.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ σινδρόμα!—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Σινδρόμα γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα δὴως μέρη—ὀέ κα φράγκα κα κα' ἴσ τὸ χέρι.

Εἰς γνάθῳν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλούμεν ὄματα Ἐρωπούς ἀνελλήπῃ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὄπισος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶν ἂ' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλῃ.

Ἐκοὶ κ' ἐνία Γενναρῷ,
τὸ Τριφίδι θ' ἀριδάρῃ.

Ἐδομῖντα κ' ἐπτά κ' ὄκτακόσα,
πάλι νέος καυγὸς γιὰ τὴν γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέος σκέτος.**

Καλῶς τὸν Νικολάη μας, καλῶς τὸν Νικολή μας,
ποὺ πάλι καταδέχεται νὰ μὴ μὲς' σ' τὴν ἀλή μας.
Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ κ' ἐπήρες παραγὰ
τῆς παρασμέναις νομπαρῆς μ' αὐτὴν τὴν παγωνιά;

Κάτσε καὶ θὰ τοὺς κόρωμε, κὴρ Νικολή, τὸν βήχα,
κάτσε καὶ γὰ τὴν ὄρεξ' νὰ πῆς καμμὰ μασίχα,
κα' σ' τῆς μαρμπέταις τοῦ παπποῦ νὰ μὴ ἀρήσῃς τρίχα.

Φαντάσου, φίλε μασαρά,
νὰ πέτ' ἢ κῆρη τοῦ Βορῆ,
καὶ οὐ νὰ τρέχῃς—πῶ! πῶ! πῶ!
'σὶδ Σάλας, 'σὶδ' Ὁρωπό,
'σὶδ Σπάτας, 'σὶδ Μενιδί...
χαρὰ στον τὸν Λεβιδῆ.

Ἐρχεται κ' ὁ Καρνάβαλος νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ,
συνδυασμῶν συνδυασμοί,
παροξυσμῶν παροξυσμοί,
νομμπάραις καὶ νομπάραις.

Δόξα σ' ἐκεῖνους, ποδιανὰν τὸν Νιληγγρανικό,
σ' ἐκεῖνους, ποὺ θὰ κάνουνε τὸν Θεοτοκικό,
σ' ἐμᾶς, ποὺ θὰ ψηφίσωμε καὶ τοῦτο λαϊκό.

Π.—Τὶ κάθσαι καὶ τραμπουχῆς καὶ τὸν καιρὸ σου χάνεις;
σκάς, δὲν εἶσαι ποιητῆς... ἐὸ γράφει κ' ὁ κὴρ Γιάννης,
ποὺ στέλλει, δόλε Φασουλῆ, μὲς' ἀπὸ τὰ Παρίσια
εἰς συμμορίας μαλλιαρῶν διπλόματα περὶ σκα
γλωσσολογίας, κριτικῆς, σοφίας καὶ ποιητικῆς
καὶ γλωσσολόγος ἔγνε καὶ κριτικός ἐκ φύσεως.

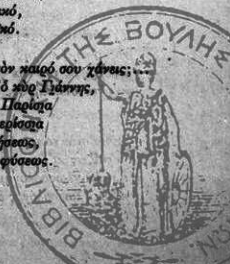
Φ.—Ἐδόξα τὸν Θεοδώρῃ, τὸν γέρο παπποῦλιόμο,
ποὺ δέκατὸ τοῦ βέπαις τὸν κύριο Κωνῆνο.
Πάλιν ἐμεγαλύνθησαν τὰ κατορθώματά του
καὶν ἔβαλε τὸν Δυγινὸ' στὴ θέα τοῦ δέκατου.

Συνδυασμοὶ συνδυασμῶν... ψυχρὸς μὴ μένης λίθος,
Λεβιδῆς καὶ Κορδόνταρος παλεῖον στήθος στήθος,
Λεβιδῆς καὶ Κορδόνταρος... μὴν κάθσαι 'σὶδ στρώμα,
ὁ Θεοδώρῃς τὸν ἔκανε κ' ὁ Νικολῆς ἀκόμα.

Λάμπουν τὰ χιόνια' στὰ βουνά,
καθένας τουρτουρίζει,
κ' ὁ Νικολῆς, τεμπαλχανῶ,
κ' ἔδω κ' ἐκεὶ γυρίζει.

Φιερῶνον τῆς πατοῦναις τὸν χορεῖταις τσακίστρας,
λάμπουν τὰ χιόνια' στὰ βουνά καὶ βγάζομε χιονίστρας,
κ' ἀκούρατος ὁ Νικολῆς,
πρόφῃ τοῦ γέροντος προσφίλης,
γυρᾷ σ' τῆς ἔξω τῆς μορῆς
καὶ δὲς τὸν κἀνε νομπαρῆς.

Τιπὸς κ' ἀπόσκα περῆται,
τάπ' ἔρβα πηγαίνει,
ψήφους νομπαρῶν του ζῆται,
εἰ σπῆτα μπανοβγαίνει.

Δὲν ξέρεις πὼς ἐχάρηκα σὰν εἶδα, μελεχθῆναι,
τὴν ρομπαισίνα τὴν γεγῆ τοῦ Γάλλου τοῦ κῆρ Γιάννη.
Καὶ ποιὸς ἀλήθεια μὲ χαρὰ καὶ γέλοιο δὲν θ' ἀκούσῃ
πὼς βάλθηκε κ' ὁ Γιαννακὸς παύωσφρα νὰ λούσῃ
τὸν Φασουλιῆ τὸν μασκαρῶ, τὸν πρόσφυγο μαγαλό,
τοῦ κάρρον τὸ περίτριμμα, τὸν τραλλο-Νικολό ;

Δὲν ξέρεις πὼς ἐχάρηκα γ' αὐτὴν τὴν ρομπαισίνα.
Φ. — Ἀλήθεια πὼς δὲν ἔπεισε κ' ὁ Κόντες τὸν Ρεσιόνα
συνδασμοῦ, βρὲ Περικιῆ, 'στὸν Πειραῖά νὰ κἀνῃ ;
Π. — Δὲν ξέρεις πὼς μ' ἐλάφρωσαν τὰ λόγια τοῦ κῆρ Γιάννη.

Φ. — Καὶ πάλι μὲ τὰς ἐκλογὰς ὁ Κόντες μας δὲν φλέγεται
κ' οὔτε καρφὶ τοῦ καίγεται.
'Στὸν ἐκλογῶν τὴν κἀμινὸν
νομίζει πάντων ἄμεινον
νὰ κἀθεταί σπητάκι του,
νὰ δένη τὸ μπατζάκι του,
καὶ νὰ κυτᾶ τὸ τζάκι του.

Σήκω, Κορφατῆ τσελεπή,
αὶ κόντα τὸν Δεβίδη
πὼς πᾶει μὲς 'στὸ Κορωπί,
πὼς πᾶει 'στὸ Μενίδι.

Πάλι μὲς τῆσφρασις βαρειά,
σὴκω μὲς 'στὴν ἀνάτρα
νὰ κἀνης ἔξω 'στὰ χοροῖα
καὶ σὺ καμμῶ κομπάρω.

Π. — Σκάσε, δὲν εἶσαι ποιητῆς, προσυχομαθημῆνε,
κ' ὁ κῆρ Γιαννάκης τόγραψε, κ' οἱ μαλλιαροὶ τὸ λένε.
Χίλιας φοραὶς σοῦ τίλεγα 'στὸν καρφερέ, τεμπέλι,
γὰρ τὸ καλό σου νὰ γεγῆς τοῦ μαλλιαροῦ κοπέλι.
Χίλιας φοραὶς σοῦ φάναξά 'στὸ βίον τὸν ἀγῶνα
γὰρ τὸ καλό σου Παρθενὸ νὰ λῆς τὸν Παρθενῶνα,
κ' ὁ Βασιλῆας πὼς ἔγραψε νὰ γίνῃ Βασιλεὺς,
μὰ καὶ τὴν ὑπηρετρία περέτρα νὰ τὴν λῆς.

Χίλιας φοραὶς σοῦ τίλεγα, κ' ἄν ἀκουγες ἐμένα
σὰν φρονίμος ἀληθινός,
ὁ Γιάννος ὁ Παρισινός
μὲ δίπλωμα ποιητικὸ θά 'τίλεγε καὶ σένα,
καὶ σ' ὅποια πάγκα πῆγαυες τὸ δίπλωμα νὰ δείξῃς
'μποροῦσις δοῦσις ἤθελες χιλιάδες νὰ τραβήξῃς.

'Εκεῖνο του τοῦ δίπλωμα θάταν ὡς εἶδος τοῦαί,
μὰ σὺ ποτὲ δὲν ἀκουσες τὰ λόγια μου, ζευ' ἔση.
Δὲν βλέπεις, βρὲ, τοὺς μαλλιαροὺς πὼς πίσούτισαν καὶ τοῦτοι
μόνο μὲ τὰ δίπλωματα τοῦ Πάνα των, τοιφροῦτη ;

Γ' αὐτὸ δὲν καταδέχονται 'στὰ βιβλιοπωλεῖα
νὰ πουληθοῦν τῆς μαλλιαρῆς μαλάκας τὰ βιβλία,
καὶ χρῆσις των δὲν γίνεται μῆτε σ' ἀφοδευτήρια,
κ' οὔτε τοῦ πλήθους δέχονται κοινὰ συγκαταστήρια.

'Εδῶ 'στὸν τόπο τῶν Ρωμηῶν, ποῦ μῆκος σὲ κάθε μάνδρα
κυτᾶεις κ' ἔσαν κριτικὸ καὶ γλωσσολόγον ἄνδρα,
ποῦ μὲ γλωσσολογῆματα κἀθε μαγαλό γανόνεται,
κ' ὡς γλωσσολόγος ἐμβριθεῖς δικαίως στεφανόνεται

καθῆνας μπαμπασκοπος καὶ φραγκολεβαντινος,
δὲν μπόρρασε ν' ἀνυψωθῆς μονάχα σὺ τὸ κῆνος.

Φ. — Σύντα, Κόντες, ρόλο παῖζε,
σὴκω ὄρασε, σὴκω τρέξε.
Μὲς 'στὴν κοσμοχαλασῶ
σὺ γυρεῖσις ἔστωσῶ,
κορτεζ' ἀρεῖς τὴν δευμάστρα,
κ' ὁ Δεβίδης, σερβιταῖή,
γὰρ τὸ κόμμα πηλαεῖ
μὲ τὸν ἴλιο καὶ μὲ τῆσφρα.

'Ακου τῶν φίλων τὴν κραυγὴ
καὶ ἔσυνα, χασομέρη,
ποιὸν παρ' ἡ δόλια χαραυγῆ,
τὸ δόλιο μωσημερί.

Κονήσου τούτη τὴ φορὰ κ' ἄκουσε ἰ σοῦ λένα,
τοῦδίσχιστον 'στὸν Πειραῖά νὰ ξαναπῆς, καὶ μῆνε.
Μῆν εἶσαι τόσο 'ντροπαλός, μὴν κἀνης σὰν κορτεῖς,
καὶ μὲ σκεπάσματα πολλὰ
σῆρε νὰ βρῆς τὸν Δαμαλά,
νὰ βρῆς καὶ τὸν Σκυλίτση.

Π. — Πι καλὰ ποῦ σοῦ τὰ λέει κ' ὁ κῆρ Ζὰν ὁ φαλακρός,
μῆσα 'στὸς μεγάλους νοῦδες νοῦς ἀπέμεινες μιμρός.
Κ' ὅπως γράφει κ' ὁ κῆρ Γιάννης ἔχει μὴν ἀναμελιὰ
καὶ ζωφὴν τεμπελιά,
ποῦ σοῦ πρέπει, βρὲ τσολιῆ,
μὴ περικεφαλιά.

Σοῦτα : τοὺς ρυθμοὺς παραῖτα τῶν πεζῶν τῶν ἀνατολῶν
καὶ τὸν Μυσικὸ τὸν Δεῖνον Μυσικὸ Τσουμποῦσι πῆς τῶν
κ' ἄντε τόνα, κῆρ 'Ισοῦδα, κ' ἄντε τὸ κρασι νὰ τρέξῃ,
καὶ σπληνῆταρο νὰ φάμε κ' ὄχ ! ἀμῖν, Χριστέ, κ' ἄς φῆς

Σὺ δὲν δίνεις μὴν πεντάρα
γὰρ τῆς γλώσσας τὴν ἀνάτρα,
κ' ἔνφ βλέπεις τὸν κῆρ Γιάννη 'στὸ Παρὶ ν' ἀγκομαχῆ
μὲ τὴν γλώσσα, δὲν σὲ μέλει,
καὶ φροντίζεις μοναχὰ
πὼς νὰ βγάῃς τὸ καρφέλι.

Φ. — Κορφατῆ μου, μὴν τὸ κουνῆς,
καὶ φίλος ἔς μὴ βγῆ κανεῖς.
Κοιμήσου, χαδεμῆνε μου, κ' ἡ μοῖρα σου δουλεύει,
κ' ὅπονηθῆσις βουλετάς ὁ Νικολῆς χαλετεῖς.

'Ο κῆρος Προδουπουργός, ὁ γίγας τῶν γιγάντων,
μετὰ πολλὰ τὸν δέκατο τὸν βρῆκε τέλος πάντων,
καὶ τὴν ἀνοῦς ἐδῶ κ' ἐκεῖ
νὰ σποῦδουν ὁ Κορδοσῆκοι
πὼς ὁ Δεβίδης ὁ πιστός, ὁ Σῶμβουλος ὁ τέρας,
θὰ μείνῃ 'στὸν συνδασμοῦ πρώτος καὶ ταπεινταῖος.

Ροδῆσι 'στὴν Ἀνατολή,
'στὸν Πίνδο ξεμερόνει,
καὶ μ' ἔν ἀντάμειπε οἷλι
τοῦ κόμματος τὸν Νικολῆ,
ποῦ θάμματα σκαρόνει.

Δόξα' στους μεγάλους νούδες,
που της τρών' στους πισινούδες.

Π.—Τὼν μαλλιαρῶν ἡ γλῶσσα δὲν εἰ γερμίζει πάθος,
δοῦ δὲν ἔχεις ὕψος, δοῦ δὲν ἔχεις βάθος.
Σὺ μόνο μὲ τὸν ὄχλο πεγαίνεις πλάι παιδί,
δὲν ξέρεις τὴν Μιράννα, μήτε τὴν Λορέλν,
πάνωρα μαγιάδα,
τὰ σόγγραφα σκοτάδια,
καὶ τίλλο, βρέ μαγκούφη,
ποῦ δὲν τὰ νοιζοῦντο μπουφοί.

Σὺ Πήγασο δὲν ἔχεις μὲ οἶλα καὶ καπίοι,
μήτε φτεροὶ γὰρ πένα,
κ' ἀνάερης μουλάρας δὲν εἰ κατορῶν οἰστροί,
ποῦ κάνουν τὸν καθένα
μεγάλο γλωσσολόγο καὶ ποιητὴ τραπὸ
σὸν τὸν Μυριανδοῦση καὶ τὸν Μελαχρινό.

Ἐοὺ τῆς ἀναγοῦλας δὲν ψάλλεις τῆς ψηλας,
μόνο τῆς χαμηλας.
Ἐστὴνα, βρέ, εἰ νοιζοῦν κ' ὀ γόφοις κ' ὀ μανάβης,
μὰ τοῦτοι προστυγχάζουν ὄταν τοὺς καταλάβης.

Ἐοὺ δὲν εἶσαι ποιητὴς ἀσύλληπτης ἰδέας,
εἶσαι τὸ κατακάθισμα τῆς φάρας τῆς χυδαίας.
Δὲν εἶσαι Μούσας γέννημα λεφτὸ καὶ κωλύσιον
κ' ἡ Μούσα μὲ τὸ μοῦθο σου βρωμίζει καὶ μολύνεται,
δὲν εἶσαι σὸν τοὺς μαλλιαροὺς πηγάδι χωρίς πάτο,
σκουλιερομυρμηγκόκρυπα καὶ γέφοις ποῦ δὲν λόνεσαι.

Φ.—Ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων εἰ περιφημος τρώντι,
Περικίλο μπαγαμπόντη.
Μὰ θερμάς εὐχαριστοῦσι ἀπονέμο καὶ μυρία
πρὸς τὰς ἐθνεῖς κυρίας,
ποῦ γὰρ τ' Ἄουλα φροντίζουν μὲ πολλὴν ἐπιμελεῖα
καὶ γὰρ τέτοια βάζουν πάντα' σὺνδὸς μεγάλους τὰ γυαλιά.

Τὶ τὰ κόφω, τὶ τὰ γάρω ;
πῶς τὰ σοῦ τὸν περιγράψω ;
Ἦταν κ' ἡ κυρία Χί,
Περικίλο δυστυχῆ,
κ' ἦταν κ' ἡ κυρία Χέ,
λίαν μαλλιαρῆ, φτωχέ.

Κ' εἶδα τραγῶνα μερικοῦς, ποῦ πάσχουν γὰρ τὸ κράτος,
τὴν νόσον τῆς ρητορικῆς νοσοῦντας ἀνιάτως.
Κ' εἶδα νὰ πάσχουν μερικοὶ στὴν ὄρσιν τῆς νεότητος
τὴν νόσον τὴν ἀνιάτων τῆς ὑποψηφιότητος.

Κ' εἶδα' μπροστὰ σακιάθους καὶ τόσους ἀνατρώες,
κ' ὑποψηφίους βουλευτὰς μὲ λόγους διαπύρους
νὰ προφητεύουν ἔλοι τῶν ἀνιάτων θύελα
εἰς τὸν Ρωμηῶν τὴν μέλλουσαν νεφελοκοκκινύαν.

Εἶδα καὶ πάλιν ἀπαθῶς τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων,
ποῦ καταποῦν ἀνιάτα μὲς' εἰς τὸν Ρωμηῶν τὸν τόπον,

κ' ἄκουσα φόρον, Περιική, πασχόντων ἐποχθόνιον,
μά και τὸ παραλήρημα τῶν μαλλιαρῶν τὸ χρόνιον.

Π. — Κλείνει μὲρος σου τῆς σοφίας ὁ μνηστειώδης οἶκος...
μὴ σιμώνης ἐκεῖ πέρα, μὴ κινῆς τῆν πόρτ' ἀρχοίκας.
'Ὁ μεγάλος δάσκαλός μας, ὁ κῆρ Γιάννης εἶναι μέσα,
ποῦμαθε τὰ γλωσσικά
καὶ τὰ κωρακιστικά,
καθὼς γράφει μοναγός του, πρώτῃα πρῶτ' ὀτ' ἴν' Ὀντέσσα,
καὶ κατόπις, Φασουλή, μὲς στὴν Πόλι μὲ δῶδ δούλαις,
τὴν Σορὰ, τὴν Ἀθημά, φράμ ντὲ λέττο καὶ νοστιμούλαις.

'Ὁ κῆρ Γιάννης εἶναι μέσα, γλωσσολόγος, γλωσσοκρίτης,
γλωσσόκοπος, γλωσσοκρόφος, γλωσσόκομος, γλωσσολέκτης,
γλωσσόσπις, γλωσσηματίας, γλωσσόσπαστορ, γλωσσολιάστης,
γλωσσοδαίδαλος, γλωσσώδης, γλωσσολόκοτης, γλωσσολέστης.

Μὴ ὀτ' ἄν Μουσοῦν τὸ τέμενος σπλάξ, τεληφρυσέκη,
κ' ὁ Γιάννης μέσα στέλει,
Γιάννης ὁ γλωσσόκοκοτος, ὁ γλωσσόβαρυνμπόμπης,
Γιάννης γλωσσοσυρσόμορφος καὶ γλωσσολοκώμπης.

Φ. — Ἐλύσασες, παλινθρόπει, μὲ τοῦτον τὸν κῆρ Γιάννη...
ὀτ' ἄν Ἀνάτων τὸν χορὸ δὲν πῆγες ; πῶς σοῦ φάνη ;
Τι κρῆσις ἐκλογαῖς κ' αὐταῖς !... ποῦ καιομένη βᾶτος ;
μόν' ὁ χορὸς ἀπέμεινε παρηγορᾷ στὸ κράτος.

Μ' εἰρώσους και μὲ πάσχοντας πῆδα λοιπόν, ἀδέρφι,
καὶ κῆρ' ὀτ' ἴν' Ἀνατολή
τὸ κρῆσι τὸ μονοστακαλῆ
δὲν διακρίνει νέρη.

Μόν' ὁ χορὸς ἀπέμεινε τοῦ κράτους εὐθυμία,
κ' ὁ Γουναράκης βεβαῖο πῶς μέσα ὀτὰ ταμεῖα
δὲν ἴταν τέτοια ποτικῶν χορευτικῆ πληθώρα
καμμὰ φορὰ ὀτ' ἴν' ὄρα.

Π. — Ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιον περνοῦσα γῆδς τὸ βράδν
κ' ὁ Κοραῖς ἐγαλίξ' ὀτ' ἴν' νύκτας τὸ σκοπόδι.
Κ' ἔγῳ τὸν ἐπιθόισα και ποῦλα : πατριώτη,
ὁ Γιάννης ὁ Παρισιός ὀτ' ἴν' λέει βλάνα Χιώτη.

' Ἀπέδειξε τοῦ Παρισιοῦ τὸ διαβολο-Χριστάκι
πῶς ἴσων φουδκα μοναχὰ κ' ἀπὸ μβαλὸ κοκκοῦτσι,
πῶς δλαις σου τῆς ἐγδοῦς τῆς ἔκανε χαντάκι,
καὶ σένα σὲ ρεζίλωνε καὶ ὀ' ἔκανε παπούτσι.
' Ἐὸν γὰρ γλώσσα τίποις δὲν ὀκώμπαςε ποτὶ
κ' ἄδικος σοῦχον προτομὴ μαμαρῶνη, κοτιέ.

Κ' ὁ Κοραῖς μ' ἐφώναξε και ποῦλε : στραβοκῆνη,
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ γράφης τοῦ κῆρ Γιάννη
νὰ πῶρη τὰ μαγνῶδη του και τῆ γραμματικῆ του
καὶ ὀτ' ἴν' δική μιν προτομὴ νὰ βάλῃ τῆ δική του.

Φ. — Πῶ ! πῶ ! τί κρῆσις ἐκλογαῖς τῶ ψωροβασιλείου...
πλὴν εἶγε καὶ ὀτ' ἴν' Κόκκινον, τὸν Δήμαρχον Ναυπλίου,
ποῦ μόνος ἐπωπῆφιον ἐκδέττει βουλευτήν
Στάθην τὸν Γλυμερόπουλον, γενναῖον δωρητήν.

Βλέπω παντοῦ συνδυασμούς,
ἀλλὰ καμμὰ προσήλους,
κανένος λόγος γὰ θεμόνους,
καμμὰ διαδῆλους.

' Ἐγὼ γ' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς χαμπάρι δὲν ἐπῆρα
κ' ἔπυθμῶ νὰ βγάλουνε τὸν Μάτση ὀτ' ἴν' Σέρα.

Π. Βοὲ κακὲ μας, βοὲ καλὲ μας,
γλωσσόκοκμητὴ δάσκαλὲ μας,
ὄχτροτα καμμὰ μὴν ἔχης και μ' ἐμᾶς τοὺς δύο τώρα,
καὶ τὸν Φασουλή σπυρόρα,
ποῦ ὀτ' ἴν' χόρας ὀσπορὶ
πῶς ὀ' ἀδὲ ἢ μαλλιαρῆ.

Κάνε ποιητὴ και τοῦτον ὀτ' ἴν' τοὺς ἄλλους ποιητάδες,
κάνε του και γλωσσολόγο ὀτ' ἴν' τοὺς δημοτικιστάδες.
Σὲν δὲν εἶναι ποιητῆς πῶς θὰ βάλῃ τὸ φρομὶ του ;
πῶς κοτιέ σου μὰ φορὰ θὰ σπῆθῃ κ' ἢ προτομὴ του ;

Δάσκαλε τῶ Παρισιοῦ, ποῦ παραγωρίζεσαι,
λάβε και γ' ἄτ' ὀτ' ἴν' τῆς μὴν τὸν συνερίζεσαι.
Δὸς του, δάσκαλε, δῶδ κόκκινους τῆς δικῆς σου τῆς σοφιάς,
δῶσε και ὀ' ἄτ' ὀτ' ἴν' ὀσπῆδα πῶς θὰ γένη συγγραφέας,
νὰ σὲ φκαριστῶ κ' ἔγῳ, γλωσσόμαχος Ἀρλεκίνος,
νὰ σὲ φκαριστῶ κ' ἐκείνος,
κ' ἔγῳ νὰ παραληρῶ
γὰ τὴν δόλια μαλλιαρῆ.

Φ. — Θεὸς σχωρὸς τὸς μαλλιαροῦς... ἔλα και δὸς μου ἐξίλο...
τί κρῆσις ἐκλογαῖς !... πῶ ! πῶ !...
γ' αὐταῖς δὲν ἔχω τί νὰ πῶ,
κ' ἄν ἔλειπαν κ' ὀι μαλλιαροὶ δὲν θάβγαინε τὸ φύλλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πάρτε τὸν Ἀρχαιολόγο, τὸ καινούχο τὸ βιβλίον,
ποῦ γ' ἀφήσωμε μᾶς λέει τὸ παλῶ τὸ μεγαλεῖον,
Παρθενῶνας, Ἐρεχθεῖα, κ' ἔλα τὰλλ' ἀρχαῖκα μας,
καὶ νὰ κῆρνεμ' ἐμὰς μὲ τὰ χέρρα τὰ δικὰ μας.
Τῶραγε τοῦ Καρκαβίτσα τὸ κοτιέλο πῶς σημαίνει;
καὶ δικαῖος τὸ δοξάζουν μαλλιαροὶ και κουρεμμεῖνοι.

Γαβριλιδῆς Βλάσιος, μελέτη φλογερά
κ' εἰς κάλλος γλαφυρά.

Κάλamos τῆν συνέγραψε νευρόδης και γενναῖος,
ὁ Δέλε' Ἀναστασόπουλος, τοπικῆν Ἀθηναῖος.

Πᾶσαν μέριμναν τοῦ βίου κ' ἔργασίαν ἄρετε,
κ' ἔγῳ ἐρέξετε ὀτ' ἴν' Ἡδὸν, ποῦ δὲν περιγράφεται.
' Ἐὸς ὀτ' ἴν' πρῶι δὲν κλείνει κοτιέ τὸ ζυθοβασιλείον,
καταστράπτον ἀπὸ φῶτα κ' ἀπὸ τόσον μεγαλεῖον.
' Ὁ λαμπρὸς ὁ Γρανομάκης θανασπῶς τὸ διενθῶνει...
τὴ μαγειρικῆ, τὴ μύτρα, τὴ μέλδους ἐν' ἐκείνῳ.
' Ἄλλο κῆρνον εὐθυμίας δὲν ἔπᾶρχει ὀτ' ἴν' αὐτό,
πάντα κόσμος, πάντα γέλοιο, και τσομποῦσι δυνατό.
Γέρος μὲς ὀτ' ἴν' Ἡδὸν μαιναῖος
κ' ἔρῃβος ἀμασῶς βγαίνεος,
καὶ τὴν γῆρῃ λημονοῦν κ' ἔγῳ ὀι μελαγχολοῖ...
Γρανομάκη, τρέξ' ἔδῳ... Γρανομάκη, τρέξ' ἐκεῖ.

Τῶν κυριῶν τῶν Πειραιῶς ἢ ῥέσις' Ἀδελφότης,
τοῦτέσων ἢ Φιλότητος, ποῦ κόσμος τὴν γεραρεῖ,
' ὀτ' ἴν' πάγκαιον Ἀκταῖον μὲς χορὸν θὰ δῶρη πρώτης
τῆς ἀθεῶν Κυριακῆν μετὰ τὸ μεσημέρι.